

ΑΝΤΙ ΜΑΛΙΓΚΑΝ

Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας του *Guardian*

ΣΚΥΛΟΣ

Ένα αγόρι, ένας σκύλος,
ένας ψύλλος και ένας αγώνας
ενάντια στον χρόνο

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DOG

Από τις Εκδόσεις Pushkin Press, Λονδίνο 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σκύλος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Andy Mulligan

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Tetragon

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Andy Mulligan, 2017

© Εικονογράφησης: Tetragon, 2017

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2414-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2415-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΑΝΤΙ ΜΑΛΙΓΚΑΝ

Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας *Guardian*

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριλίδου

Για τον Τζόε

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ο σκύλος δεν είχε όνομα.

Είχε γεννηθεί πριν από εντεκάμισι εβδομάδες και κάθε μέρα ήταν γι' αυτόν άλλο ένα καινούργιο μπέρδεμα. Πέντε αδελφοί του είχαν εξαφανιστεί, το ίδιο και δύο αδελφές του. Είχαν φύγει, έτσι απλά, χωρίς καν ένα γάβγισμα αποχαιρετισμού – και δεν είχαν επιστρέψει. Η μητέρα του ήταν κοντά, αλλά σε διαφορετικό σημείο του σπιτιού. Την άκουγε καμιά φορά όταν άνοιγε η πόρτα, αλλά δεν είχε έρθει να τον δει – κι αυτό τον έκανε να νιώθει μοναξιά. Ήταν μόνος του μέσα σε μια χάρτινη κούτα και το μόνο πλάσμα που έβλεπε περιστασιακά ήταν μια μακρουλή, ασημένια γάτα που κούρνιαζε έξω από το περβάζι με τη μύτη της κολλημένη στο τζάμι. Τον κοίταζε χωρίς ν' ανοιγοκλείνει τα μάτια της και, όταν αυτός προσπάθησε να την πλησιάσει, η γάτα απλώς του γύρισε την πλάτη.

Ο σκύλος ξάπλωσε στο πλάι και περιεργάστηκε τα πόδια του. Ήταν τέσσερα όλα μαζί και ήταν ασπρόμαυρα. Έτσι ήταν και ο υπόλοιπος: ένα σχέδιο με σπείρες και πιτσιλιές εκτεινόταν σε όλο του το σώμα μέχρι και στ' αυτιά του, που έπεφταν πάνω στη μούρη του. Τα τίναξε πίσω και έπαιξε με την ουρά του. Όταν κουράστηκε, γύρισε ανάσκελα και άρχισε να κουνιέται πάνω στην κουβέρτα που είχε από κάτω του.

Πεινούσε; Όχι. Είχε διάφορα να μασουλήσει και είχε μόλις πει νερό. Ούτε και κρύωνε και το μεγαλύτερο μέρος της μέρας το είχε περάσει να ξύνεται χαρούμενος. Το πρόβλημα ήταν η βαρεμάρα, γιατί, χωρίς αδέρφια, δεν είχε κανέναν να δαγκώσει, να γλείφει ή να τρίψει με τη μουσούδα του.

Δεν υπήρχε και κανένας για να μιλήσει, οπότε, όταν πρόσεξε την αράχνη, στάθηκε όρθιος και έμεινε ακίνητος. Η αράχνη κρεμόταν από τη λάμπα πάνω από το κεφάλι του και αυτός γεμάτος ελπίδα την παρατηρούσε να κατεβαίνει. Σε λίγο εκείνη έφτασε να κρέμεται ακριβώς πάνω από τη μύτη του. Ένα λεπτό αργότερα είχε προσγειωθεί ακριβώς ανάμεσα στα μάτια του, όπου φάνηκε σαν να χωρίστηκε στα δύο και να γίνεται θολή. Δεκαέξι πόδια λύγισαν και τεντώθηκαν, ενώ τέσσερα μάτια τον κοίταξαν με επίσημη σοβαρότητα που τον άγχωσε.

«Γεια», είπε ο σκύλος στο τέλος.

Οι αράχνες δεν είπαν τίποτα. Έκαναν προς τα πίσω και ενώθηκαν σε μία μαύρη κηλίδα. Εμφανίστηκε ένα ζευγάρι δόντια και τα μάτια μεγάλωσαν.

«Καλημέρα, τι κάνεις;»

«Είμαι καλά, ευχαριστώ. Χαίρομαι πραγματικά που σε βλέπω, γιατί νόμιζα ότι θα ήμουν μόνος μου πάλι όλη μέρα. Έχουν φύγει όλοι και είχα αρχίσει να... ανησυχώ λίγο».

«Και ορθώς», είπε η αράχνη. Στο στόμα της εμφανίστηκε ένα μικροσκοπικό χαμόγελο.

«Ξέρεις πού πήγαν;»

«Δεν ξέρω».

«Τι συμβαίνει λοιπόν;»

«Τίποτα. Είσαι περίεργος όμως να μάθεις... το οποίο δε με εκπλήσσει. Θέλεις να μάθεις την αλήθεια, φυσικά. Θέλεις απαντήσεις που θα σε βοηθήσουν να εκτιμήσεις την κατάσταση και να αποφασίσεις για την περαιτέρω στρατηγική. Όμως, πριν σου τις δώσω, φίλε μου, πρέπει να σε προειδοποιήσω για κάτι. Οι αράχνες δε λένε ποτέ ψέματα, γιατί δεν είναι στη φύση τους: μας απασχολούν μόνο τα γεγονότα».

«Τέλεια τότε», είπε ο σκύλος. «Νιώθω λίγο μπερδεμένος. Δε θέλω να είμαι ανυπόμονος, αλλά δεν ξέρω πόσο ακόμη μπορώ να το αντέξω αυτό».

«Πουλήθηκαν όλοι, φίλε μου».

«Αλήθεια;»

«Όλα τα κουταβάκια. Έγινε γρήγορα, βλέπεις».

«Σε ποιον πουλήθηκαν;»

«Σε ανθρώπους. Τα χρήματα άλλαξαν χέρια και τώρα τα κουτάβια έχουν πάει στα χαρούμενα, καινούργια τους σπίτια, όπου θα τα αγαπούν και θα τα φροντίζουν».

Τώρα που μιλάμε, θα τακτοποιούνται κιάλας και θα γνωρίζουν τις καλές οικογένειες που τα πήραν. Αυτή είναι η χαρά που νιώθεις όταν σε διαλέγουν, βλέπεις. Το πρόβλημα μ' εσένα, όμως, είναι ότι δε σε διάλεξαν. Δε σε ήθελε κανείς».

«Α».

Ο σκύλος έμεινε σιωπηλός και η αράχνη προχώρησε στο μέτωπό του. Ανέβηκε πιο ψηλά και παρέμεινε για λίγο ανάμεσα στ' αυτιά του, πριν διαλέξει τελικά το ένα από αυτά. Χώθηκε κάτω από το δέρμα του και μίλησε απαλά.

«Με ακούς;»

«Ναι».

«Είσαι το μικρότερο και το πιο μικροκαμωμένο. Κοίτα πώς είσαι, μικρέ σκύλε. Είσαι αδύναμος και κοκαλιάρης. Εντάξει, μπορεί να παχύνεις κάποια στιγμή, αλλά ακόμη είσαι ατσούμπαλος και άγαρμπος. Είσαι και δύσμορφος, επίσης. Μάλλον δεν το ξέρεις, αλλά, όταν κλείνεις το στόμα σου, τα σαγόνια σου δεν κλείνουν σωστά. Ένα δόντι φαίνεται ακόμη και σου δίνει περίεργη όψη. Οι αδελφοί σου ήταν πιο ελκυστικοί, δυστυχώς, όπως και οι αδελφές σου. Αυτός είναι ο νόμος αυτής ειδικά της ζούγκλας: οι δυνατοί επιβιώνουν και οι αδύναμοι χάνονται. Έχεις άλλες ερωτήσεις να μου κάνεις σε αυτή τη φάση;»

«Δε νομίζω. Όχι».

«Σκέψου καλά».

Ο σκύλος ανοιγόκλεισε πάλι τα μάτια.

«Μάλλον έχω μία», είπε νευρικά. «Αν δε με διάλεξαν, τότε εντάξει. Αυτό σημαίνει ότι δε με ήθελε κάποιος τώρα και καταλαβαίνω ότι...»

«Αυτά είναι τα γεγονότα και πρέπει να τα αντιμετωπίσεις».

«Ναι. Αλλά τι θα απογίνω; Δεν μπορώ να μείνω εδώ, μπορώ;»

«Όχι».

«Τότε τι;»

«Θα σε δώσουν. Θυμάσαι τον άντρα που ήρθε το πρωί; Σε σήκωσε και σε περιεργάστηκε».

«Ήταν βιαστικός, ναι».

«Και βέβαια ήταν».

«Και τι μ' αυτόν; Ποιος ήταν;»

«Λοιπόν, πήρα το ελεύθερο και ανέβηκα στο μπουφάν του και άκουσα όλα όσα είπε. Έψαχνε για κατοικίδιο και είχε αποφασίσει να πάρει ένα γατάκι. Μπήκε εδώ επειδή είδε την ταμπέλα στην πόρτα. “Ένα κουταβάκι έμεινε, ας είναι ευπρόσδεκτο σε κάποιο φιλόξενο σπίτι”. Αυτό έλεγε η ταμπέλα κι αυτός μπήκε για να κάνει παζάρια. Φαίνεται πως αποφάσισε να σου δώσει μια ευκαιρία. Θα γίνεις το δώρο του στον γιο του».

«Μα δε με πήρε. Με άφησε...»

«Θα έρθει ξανά ή θα στείλει κάποιον. Θα φύγεις σύντομα».

«Άρα κάποιος με ήθελε, έτσι; Με διάλεξε».

«Δε θα το έλεγα. Δε θα βιαζόμουν να βγάλω αυτό το συμπέρασμα, σκύλε, ή να έχω μεγάλες προσδοκίες. Δεν

είναι και καλή η αρχή, σωστά; Βασικά, η οικογένεια ζει σε ένα μικρό σπίτι και δεν έχουν πολλά χρήματα. Το αγόρι το λένε Τομ και μόλις άρχισε να πηγαίνει σε κάποιο ακριβό σχολείο, οπότε –φως φανάρι– μάλλον είσαι κάποια ανταμοιβή για κάτι, σαν τρόπαιο ή βραβείο. Έχουν γίνει κάποιες αλλαγές στο σπίτι τους και αυτό που ήθελαν ήταν μια απλή, κλασική γάτα. Είσαι ένα πείραμα, σε διάλεξαν στην τύχη. Δε μου φαίνεται και πολύ καλή περίπτωση, έτσι δεν είναι;»

«Μπορεί να άλλαξε γνώμη».

«Και μπορεί να αλλάξει πάλι. Οι γάτες δε θέλουν και πολλά πολλά εξάλλου».

«Πρέπει να είμαι καλός τότε. Να είμαι καλύτερος από γάτα και να μη δημιουργώ καθόλου προβλήματα».

«Είναι εφικτό αυτό;»

«Ναι».

Ο σκύλος κουνήθηκε, πιο αγχωμένος από ποτέ. Η αράχνη πήγε πάλι στη μύτη του σκύλου και το χαμόγελό της ήταν πλατύ.

«Ποπό», είπε χασκογελώντας. «Τι να σου επιφυλάσσει το μέλλον; Δεν είσαι ράτσας, οπότε κανείς δεν ξέρει από πού προέρχεσαι. Είσαι κυνηγόσκυλο ίσως; Αμφιβάλλω. Είσαι φύλακας; Όχι. Είσαι διακοσμητικός ή λειτουργικός; Έχω γνωρίσει σκύλους που είναι γρήγοροι, έξυπνοι, πιστοί και τρυφεροί...»

«Μπορώ να είμαι όλα αυτά!»

«Ή τίποτα από αυτά».

«Είμαι φιλικός τουλάχιστον».

«Είσαι ανόητος».

Ο σκύλος μόρφασε. Το κεφάλι του πονούσε λίγο και τα έβλεπε διπλά πάλι.

«Πώς το λένε το παιδί; Μου είπες αλλά...»

«Τομ».

«Μου αρέσει. Είναι ωραίο όνομα και εύκολο να το λες. Πώς θα με ονομάσει άραγε;»

«Αν έρθει αυτή η ώρα. Αν δε σε απορρίψει στα πρώτα πέντε λεπτά».

«Χρειάζομαι ένα όνομα!»

«Είναι τόσο σημαντικά τα ονόματα;»

«Ναι! Πολύ».

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω. Χωρίς όνομα, είσαι ένα... τίποτα. Εσένα πώς σε λένε;»

«Δεν είχα ποτέ όνομα, μικρέ σκύλε. Είμαι ανώνυμη αλλά και πάλι υπάρχω».

«Μπορώ να σε λέω “Κλωστή”;» είπε ο σκύλος. «Θα γυρνάς αν σε φωνάζω έτσι;»

Η αράχνη γέλασε. Κλότσησε τον αέρα και τυλίχτηκε προς τα πάνω στριφογυρίζοντας χαρούμενη.

«Λέγε με όπως θέλεις», φώναξε. «Σε λίγο φεύγεις για το άγνωστο, που είναι για μένα το σπίτι μου. Αντίο, σκύλε-χωρίς-όνομα».

Η αράχνη εξαφανίστηκε και την ώρα που ο σκύλος φώναζε αντίο, άνοιξε η πόρτα. Εμφανίστηκε η γυναίκα που τον τάζε. Τον σήκωσε και ο σκύλος, πριν προλάβει να στριφογυρίσει, βρέθηκε στο χολ, όπου ένας νεαρός

άντρας περίμενε κρατώντας μια δερμάτινη τσάντα. Τότε, έβαλαν τον σκύλο μέσα στην τσάντα. Ο καημένος έτρεμε σύγκορμος. Όλα γίνονταν όπως ακριβώς του είχε πει η αράχνη.

Η γυναίκα τον χάρειψε στο κεφάλι και τον γαργάλισε στο σαγόνι.

«Να περνάς καλά, άγγελέ μου», του είπε. «Μια ζωή την έχουμε».

Ο Τομ ήταν στην πίσω αυλή.

Τα παρτέρια ήταν γεμάτα αγριόχορτα και το γρασίδι είχε εβδομάδες να κουρευτεί. Όλος ο χώρος βασικά είχε αρχίσει να γίνεται άγρια φύση και ο Τομ καθόταν εκεί περιτριγυρισμένος από πρίζες και κατσαβίδια. Τα κομμάτια μιας παλιάς μηχανής ήταν παντού γύρω του. Τα εξαρτήματά της ήταν πάνω σε μια εφημερίδα και περίμεναν να καθαριστούν.

Άνοιξε η πίσω πόρτα και είδε τον πατέρα του.

«Σε θέλουν», του είπε.

«Ποιος;»

«Δεν ξέρω, αλλά έφεραν κάτι για σένα. Μπορείς να σκουπίσεις τα χέρια σου; Είναι ειδική παραγγελία νομίζω, μόλις έφτασε».

Ο Τομ σηκώθηκε. Υπήρχε ένα πανί στην άκρη με το οποίο σκούπισε τα δάχτυλά του. Είδε τον Φιλ στην κου-

ζίνα, ο οποίος φορούσε ακόμη το κράνος του. Καθώς πλησίαζε στο παράθυρο, είδε μια τσάντα πάνω στο τραπέζι και πρόσεξε ότι το πρόσωπο του πατέρα του ήταν ανέκφραστο.

«Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα».

«Τι έχεις για μένα; Τι έχει εκεί μέσα;»

Ο μπαμπάς του είχε πάει πάλι μέσα και ο Τομ τον ακολούθησε.

«Δεν ξέρω», είπε. «Το βρήκαμε στην πόρτα. Θα το έστελνα πίσω αλλά μετά είδα το όνομά σου πάνω».

«Αν είναι από τη μαμά, δεν το ανοίγω».

«Δε νομίζω ότι είναι από τη μαμά σου».

«Από ποιον είναι τότε;»

«Δεν ξέρω. Τι είναι, Φιλ; Εσύ το έφερες μέσα».

«Δεν έχω ιδέα. Είναι βαρύ, πάντως, και κάτι κινείται εκεί μέσα».

Ο Τομ στάθηκε στο κατώφλι της πόρτας και ένιωσε την κοιλιά του να συσπάται.

Ο Φιλ είχε βγάλει πια το κράνος και τον κοιτούσε με ένα περίεργο χαμόγελο. Ο μπαμπάς του είχε πάει στην κουζίνα και το πρόσωπό του ήταν ακόμη ανέκφραστο. Το ραδιόφωνο ήταν κλειστό και ο μόνος ήχος που ακούστηκε ήταν ένα ξαφνικό ξύσιμο μέσα από την τσάντα, που την έκανε να διογκωθεί και να κουνηθεί. Το φερμουάρ ήταν κλειστό και ο Τομ άκουσε ένα απαλό, παραπονιάρικο κλαψούρισμα.

«Τι είναι;» είπε.

«Ίσως είναι μπάλα ποδοσφαίρου», είπε ο Φιλ.

«Είναι μάλλον κάτι για το σχολείο», είπε ο μπαμπάς του. «Ένα ωραίο, καινούργιο μπουφάν».

«Έχω μπουφάν».

«Ένα εφεδρικό;»

Ο Τομ δεν μπορούσε πια να πάρει ανάσα. Κουνούσε το κεφάλι του και για μια στιγμή νόμιζε ότι θα πνιγόταν. Κατάπτε και συνειδητοποίησε ότι κάτι παράξενο είχε συμβεί στα χέρια του. Είχαν ενωθεί κάτω από τη μύτη του και για κάποιον λόγο είχε δάκρυα στα μάτια του.

«Δεν πήρες», είπε σιγανά. «Πήρες;»

«Τι να πάρω;»

«Έλα, εντάξει, τα παρατάω. Μπαμπά, πήρες...»

«Τι λέει, Φιλ;»

«Δεν έχω ιδέα. Μου φαίνεται λίγο ταραγμένος, όμως. Είσαι άρρωστος, Τομ; Μήπως θέλεις να ξαπλώσεις;»

«Να πάρουμε τον γιατρό... έχει γίνει όλος ροζ».

Ο Τομ περπάτησε ως το τραπέζι. Η τσάντα είχε κουνηθεί πάλι. Την είχε δει να πηδάει, γιατί οτιδήποτε υπήρχε μέσα ήταν πέρα για πέρα ζωντανό. Σκούπισε τα δάκρυα γρήγορα από τα μάτια του αλλά τα δάχτυλά του δε λειτουργούσαν κανονικά. Δεν μπορούσε ν' ανοίξει το φερμουάρ και είχε αντιληφθεί ότι ο Φιλ είχε αρχίσει να τραβάει βίντεο με το τηλέφωνό του. Ό,τι ήταν μέσα στην τσάντα τώρα κλαψούριζε συνεχώς και το αγόρι άκουσε καθαρά ένα μικρό γάβγισμα.

Επιτέλους, κάποια στιγμή άνοιξε το φερμουάρ, αλλά, πριν καλά καλά ανοίξει την τσάντα, πετάχτηκαν από

μέσα δυο ποδαράκια, που τα ακολούθησε ένα μαλλιαρό κεφάλι. Μετά βγήκαν δυο μπερδεμένα αυτιά, που χωρίστηκαν για να αποκαλύψουν δυο λαμπερά μάτια, και μετά μια μύτη, που σηκώθηκε για να γνωρίσει τον Τομ με μια κραυγή ενθουσιασμού. Ο σκύλος τινάχτηκε πάνω σαν ελατήριο και έκανε στροφή στον αέρα. Πώς είχε χωρέσει σε τόσο μικρό χώρο; Τινάχτηκε πάνω και προς τα έξω και ο Τομ ίσα που πρόλαβε να τον πιάσει από τα πίσω πόδια και να τον σηκώσει, παρόλο που ο σκύλος κουνιόταν πέρα δώθε και του έγλειφε το πρόσωπο. Το αγόρι παραπάτησε προς τα πίσω, με τον σκύλο κολλημένο στο στήθος του.

«Θεούλη μου!» είπε. «Απίστευτο μου φαίνεται...»

Ο Φιλ γέλασε και ο πατέρας του επίσης. Ο Τομ κράτησε σφιχτά τον σκύλο με το στόμα ανοιχτό.

«Δεν το πιστεύω!» φώναξε. «Δεν το πιστεύω με τίποτα! Είναι στ' αλήθεια για μένα;» Ο πατέρας του έγνεφεναι. «Αλλά είχες πει ότι δεν μπορούσαμε... δεν το πιστεύω! Ποπό!»

«Είναι δικός σου, Τομ. Η σκληρή δουλειά ανταμείβεται και είναι δικός σου...»

«Απίστευτο...»

«Δικός σου για πάντα, οπότε, άντε, άσ' τον κάτω...»

«Αχ, όχι, κοίτα τον. Θεέ μου, κοίτα τον!»

Ο Τομ έσκυψε και άφησε τον σκύλο στο πάτωμα της κουζίνας. Ακούστηκαν νύχια να σκαλίζουν και με ένα μαλλιαρό γρήγορο άλμα ο σκύλος πετάχτηκε πάλι πάνω. Μετά πήγε κάτω από το τραπέζι, προς τον Φιλ, και

στη συνέχεια κοπάνησε στον τοίχο, για να πάει πάλι προς τον Τομ, ο οποίος τον σήκωσε ξανά, ενώ ο σκύλος σκαρφάλωνε στον ώμο του.

«Δεν το πιστεύω!» φώναξε ο Τομ. «Είπες γάτα, και αν ήμουν τυχερός. Είπες ίσως γάτα και τώρα κοίτα αυτόν!»

«Δεν τον θέλεις;»

«Φυσικά και τον θέλω! Είναι... φοβερός. Πώς να τον φωνάζω όμως; Πρέπει να έχει όνομα! Μπορώ να τον βγάλω όπως θέλω;»

«Φυσικά», είπε ο μπαμπάς του. «Άφησέ τον κάτω για λίγο».

«Κοίταξέ τον, μπαμπά. Σε ευχαριστώ... Είναι το πιο όμορφο πράγμα στον κόσμο. Κοίτα τα πόδια του, είναι σαν μια μεγάλη αράχνη. Έτσι θα τον λέω! Σπάλντερ, εντάξει; Ποπό, αυτή είναι η πιο ωραία μέρα της ζωής μου...»

«Τομ, σου είπα, εργάστηκες σκληρά για την υποτροφία και με όλα όσα συμβαίνουν...»

«Είναι υπέροχος».

«Θα τον εκπαιδεύσεις και θα τον φροντίζεις. Θα είσαι υπεύθυνος για τα πάντα».

Ο σκύλος στριφογύρισε πάλι και ο Τομ τον κράτησε σφιχτά πάνω του. Μπορούσε να νιώσει την καρδιά του που χτυπούσε γρήγορα και ξέφρενα.

«Κοίτα το τρίχωμά του», είπε ο Τομ απαλά. «Είναι τσοπανόσκυλο, λέτε;»

Ο Φιλ γέλασε.

«Δε νομίζω», είπε. «Μάλλον λίγο τεριέ».

«Λίγο ύαινα», είπε ο μπαμπάς του. «Βλέπω και κροκόδειλο, επίσης, κοίτα τα δόντια του».

Ο Τομ δεν τους άκουγε.

«Είναι πολύ ευλύγιστος», φώναξε. «Κοιτάξτε την ουρά του. Κοιτάξτε τα πόδια του, έχουν μπερδευτεί... είναι σαν να έχει πάρα πολλά...»

Από τα μάτια του έτρεχαν ακόμη δάκρυα και ο σκύλος ένωσε ένα να πέφτει στη μύτη του. Στριφογύρισε και κατάφερε να γλείψει καλά το πρόσωπο του αγοριού. Μπόρεσε να μυρίσει τα μαλλιά του Τομ, γιατί ήταν άγρια και καθαρά – ήταν μια μυρωδιά σαπουνιού ανακατεμένη με λάδι και κήπο. Το αγόρι ήταν λεπτό με μακριά μαλλιά και στον σκύλο φάνηκε ότι κατά κάποιον τρόπο έμοιαζαν οι δυο τους, μόνο που ο Τομ δεν είχε αυτό το περίεργο δόντι. Χαμογελούσε τώρα ο Τομ και το χαμόγελό του ήταν γεμάτο χαρά.

«Ναι», είπε σιγανά. «Θα σε λέω Σπάιντερ. Σου αρέσει;»

«Άφησε τον κάτω, Τομ. Να του δώσουμε κάτι να πει».

«Αχ, μπαμπά, σε ευχαριστώ πάρα πολύ! Σε ευχαριστώ, Φιλ, σε ευχαριστώ. Έλα, Σπάιντερ, πάμε να σε ξεναγήσω και να σου δώσω κάτι να φας...»

«Πρόσεχε, φίλε», είπε ο Φιλ. «Είναι ακόμη κουταβάκι...»

«Θα του δείξω το σπίτι! Αυτό είναι το σπίτι σου τώρα, Σπάιντερ. Εδώ μένεις, εντάξει; Οπότε να το ξέρεις και να το φυλάς».

Το αγόρι άφησε απαλά κάτω τον σκύλο στα τέσσερα

πατουσάκια του και το σκυλάκι έμεινε ακίνητο για λίγο. Κοίταξε το δωμάτιο για να μάθει την καινούργια του οικογένεια και το περιβάλλον. Δευτερόλεπτα μετά έφυγε σφαίρα προς την πόρτα και βρέθηκε έξω να τρέχει στο γρασίδι και προς ένα βρόμικο ρυάκι. Ο Τομ τον ακολούθησε φωνάζοντας, οπότε ο σκύλος γύρισε και έκανε έναν ελιγμό στο πλάι ενστικτωδώς. Μετά έτρεξε πίσω από εκεί απ' όπου είχε έρθει. Λίγο αργότερα ηηδούσε ψηλά, μπερδευόταν στα πόδια του αγοριού και έκανε γύρω γύρω. Γρύλιζε εκστασιασμένος, δάγκωνε παιχνιδιάρικα τον Τομ και κυλιόταν στο γρασίδι.

«Σπáιντερ!» του φώναξε ο Τομ. «Έλα, έλα εδώ! Κάτσε!»

Ο σκύλος έσκυψε στον καινούργιο του ιδιοκτήτη γαβγίζοντας τρελά.

«Όχι, Σπáιντερ! Κάτω!»

Ο Σπáιντερ κουλουριάστηκε ανάσκελα πάλι και άρχισε να κουνάει τα πόδια του στον αέρα. Ένωσε χέρια στα πλευρά του και γύρω από τον λαιμό του. Ο Τομ πάλευε μαζί του τώρα και ο Σπáιντερ, καθώς πάλευε κι αυτός, τσίριζε έκπληκτος. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου σκέφτηκε τη φίλη του, την Κλωστή, και τσίριξε πάλι, γιατί το αστείο εκείνο μικρό πλάσμα είχε κάνει τόσο λάθος τελικά.

Ήθελε το αγόρι γάτα;

Φυσικά και όχι.

Ήταν αυτός –ο Σπáιντερ– ανεπιθύμητο δώρο, ήταν πολύ άσχημος και δε θα τον αγαπούσαν;

Καθόλου, αφού του είχαν δώσει κιόλας όνομα και είχε τη δική του περιοχή να φροντίζει. Και το καλύτερο, πάντως, ήταν που είχε τον ιδιοκτήτη του, ο οποίος τον χρειαζόταν – και αυτό ήταν απλώς πολύ καλό για να είναι αληθινό.

Όταν ο Τομ συναντά
τον Σπάιντερ, ξέρει ότι βρήκε έναν φίλο
για μια ζωή. Δυστυχώς, τα πράγματα δεν πάνε
όπως περίμενε. Το κουταβάκι κάνει τα δικά του,
ενώ ο Τομ έχει πολλά στο κεφάλι του: νέο σχολείο,
το διαζύγιο των γονιών του και κάποιους
να τον τρομοκρατούν...

Αλλά όταν ο Τομ και ο Σπάιντερ χωρίζουν,
αποδεικνύεται ότι τελικά και οι δυο τους είναι πολύ πιο
γενναίοι και αποφασισμένοι απ' ό,τι θα φανταζόταν
κανείς. Και χάνοντας ο ένας τον άλλον,
ανακαλύπτουν ότι τελικά είναι
δεμένοι για πάντα.

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-2414-9

9 786180 124149

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ.: 19581